

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ז' - חלק כ"ט

קונטרס 209

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחְמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

דְּחוּטְמָא דְעֵתִיקָי. וְהָאֵי אֲרַחָא דְלִתְפָא. שְׂקִילָן אֵינֹן
בְּכֻלָּא. דָּא (דף קל"ג ע"ב) לְעֵילָא, וְדָא לְתַפָּא. לְעֵילָא,
עוֹבֵר עַל פְּשַׁע. לְתַפָּא, לֹא הֶחְזִיק לְעַד אַפּוֹ. וְתַנִּינֹן,
לֹא הֶחְזִיק: דְּלֹא אֵית אֲתֵר לְמִיתַב. כְּמָה דְלְעֵילָא
יְהִיב אֲתֵרָא לְאַעְבְּרָא. כִּד לְתַפָּא, יְהִיב אֲתֵר לְאַעְבְּרָא.

תַּנָּא, בְּכֻל אֲתֵר דְּבִהֲאֵי עֵתִיקָא טְמִירָא דְכֻלָּא אֲרַחָא
אֲתַגְלִיָּיא, טַב לְבָלְהוּ דְלִתְפָא, דְּהָא אֲתַחֲזִי
עֵיטָא לְמַעְבַּד טַב לְכֻלָּא. מָאן דְּסִתִּים וְלֹא אֲתַגְלִיָּיא,
לִית עֵיטָא, וְלִית מָאן דִּידַע לֵיהּ, אֲלֵא הוּא בְּלַחֲדוּי.

ספר נפלאות הזוהר

לא) אסיפת קבוץ החכמים ללמוד

ובספר "בני אהרן" כתב (בני אהרן על זח"ג דף קמ"ח, בשם הרשב"י) אֲדָרָא פִּירוּשׁ
אסיפת קבוץ החכמים ללמוד באיזה מקום שיהיה בבית או בין האילנות נקרא אֲדָרָא,
כמו "אֲדָרָא רַבָּא וְאֲדָרָא זוטָא" עד כאן לשונו.

לב) נקבצו בין האילנות, או בקבוץ נשמות הצדיקים

וכתב החיד"א (בהגהותיו נ"א על זח"ב דף קכ"ט). וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: פִּירוּשׁ "אֲדָרָא" גֵּרָן
כְּתַרְגוּמוֹ "אֲדָרָא", פִּירוּשׁ, מְקוֹם יָפָה, או חוֹפָה בְּקַבּוּץ הַשּׁוֹשְׁבֵינִין, או בְּקַבּוּץ הַחֲכָמִים
בְּאֲדָרָא זוטָא בְּחֶדֶר הַרְשָׁב"י, וּבְ"אֲדָרָא רַבָּא" נִקְבְּצוּ בֵּין הָאֵילָנוֹת, או בְּקַבּוּץ נְשָׁמוֹת
הַצַּדִּיקִים, (משם הרשב"י). אָמַר הַפּוֹתֵב: עַד הַיּוֹם יְדוּעַ זֶה הַמְּקוֹם שֶׁל הַ"אֲדָרָא רַבָּא",
וּבְרוּךְ הַשֵּׁם זְכִיתִי הִרְבֵּה פְעָמִים לְרֵאוֹת מֶה נּוֹרָא הַמְּקוֹם הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה וְלִהְתַּפְּלֵל שָׁם,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "יקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בְּמָה דְעֵדוֹן עֲלָאָה, לִית דְיִדַע לִיה אָלָא הוּא עֲתִיקָא
דְעֲתִיקוּ. וְעַל הָאֵי כְתִיב, (תהלים צב) מַה גָּדְלוֹ מַעֲשֵׂיךָ
יְיָ מְאֹד עֲמָקוֹ מַחֲשָׁבוֹתֶיךָ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן יִתְפַקְנוּ
עוֹבְדֵיךָ לְעֲלֵמָא דְאֵתִי מַעַם עֲתִיקָא דְעֲתִיקוּן.

תְּקוּנָא שְׁתִּיתָאָה. מִתְּפַקוּן שִׁעְרָא וְסָלִיק מִלְרַע
לְעִילָא, וְחָפִי תְקַרְוֵבְתָא דְבוֹסְמָא טָבָא עַד
רִישָׁא דְפּוּמָא דְלְעִילָא. וְנַחֲתִית שִׁעְרָא (דְרִישָׁא) לְרִישָׁא
דְפִתְחָא דְאֲרֵחָא תְּתָאָה דְפּוּמָא.

קוּם רַבִּי יִיסָא וְאַתְקִין תְּקוּנָא דָא. קָם רַבִּי יִיסָא,
פִּתַח וְאָמַר, (ישעיה נד) וְחֲסָדֵי מֵאֲתַךְ לֹא יִמוּשׁ,

ספר נפלאות הזוהר

והוא בדרך בין מירן לצפת, והוא סמוך ונראה קרוב למירון, אשרי עין ראתה מקום
הקדוש ומקדש הזה.

(ג) אֲדָרָא רַבָּא וְאֲדָרָא זוּטָא

כְּדִי לְרַעַת הַטַּעַם שֶׁהָאֲדָרָא בְּפִרְשֵׁת נִשְׂא נִקְרָא "אֲדָרָא רַבָּא" וְהָאֲדָרָא בְּפִרְשֵׁת
הָאֲזִינּוּ נִקְרָא "אֲדָרָא זוּטָא", אֲעֲתִיק מַה שֶּׁכָּתַב בְּזֶה בְּסֵפֶר הַקְּדוּשׁ "קוֹל בְּרָמָה" (דף
ד.) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְנִקְרָא "רַבָּא" בְּכַמּוֹת וּבְאִיכוֹת כִּי "בְּרַבָּא" הִתְחִיל לְפָרֵשׁ שְׂרֵשׁ כָּל
תִּיקוּנֵי הַפְּרָצוּפִים וּמַה שֶּׁקָּרַם לָהֶם שֶׁהוּא פְּרָסָא וְכִיּוֹצֵא מְרַאשִׁית א"ק עַד פְּרָצוּף
זוּרִין, וְ"אֲדָרָא" זֶה נִכְתְּבָה בְּפִרְשֵׁת נִשְׂא אֵת רֹאשׁ, וְרֹאשׁ הֵינּוּ גוּלְגוּלֵת פִּנּוּדַע, וְהָאֲדָרָא
זוּטָא" נֶאֱמָרָה לְגִלּוֹת אוֹפֵן תִּיקוּן או"א שְׁלֹא נִזְכָּרָה בְּ"אֲדָרָא רַבָּה", וְעוֹד, וְאֵין פֶּאן
הַמְּקוֹם לְהַאֲרִיךְ בְּזֶה, וְהַדְּבָרִים עֲמוּקִים.

על בני אדם, והיו יודעים ומתבוננים לדעת בכבוד העליון. כיון שפסקה מהם נבואה, היו משתמשים בבת קול. עכשו פסקה נבואה ופסקה בת קול, ולא משתמשים בני אדם אלא בחלום.

וחלום הוא דרגה תחתונה היא חיצונית, שהרי שנינו, חלום הוא אחד מששים של נבואה, מה הטעם? משום שבא מדרגה ששית למטה, והרי נתבאר. בא ראה, החלום נראה לכלם, משום שחלום בא מצד השמאל, ויורד בכמה דרגות, ונראה חלום, אפלו לחיבים ואפלו לעובדי כוכבים ומזלות.

משום שלפעמים לוקחים חלום ושומעים אותם המינים הרעים, ומודיעים לבני אדם. מהם שצוחקים [הם] על בני אדם ומודיעים להם דברים כוזבים, ולפעמים שומעים דברי אמת, ולפעמים שהם שלוחים לרשעים ומודיעים להם דברים עליונים.

מה כתוב ברשע הזה? ראה חלום אמת, שכתוב ובגפן שלשה שריגם. מהי גפן? זו פנסת ישראל, שכתוב (תהלים פ) הבט משמים וראה ופקד גפן זאת. משמים, שהרי מקום זה נזרקה, כמו שנאמר (איכה ב) השליף משמים ארץ. ופקד גפן זאת, גפן שהיא זאת, ודאי.

שרישה שריגם - כמו שנאמר (בראשית כט) שלשה עדרי צאן רבצים עליה. והיא כפרחת - שכתוב (מלכים א ה) ותרב חכמת שלמה, שהיארה הלכנה. עלתה נצה - זו ירושלים של מטה.

דבר אחר עלתה נצה - למעלה, אותה דרגה שעומדת עליה ומיניקה אותה, כמו שנאמר

דבני נשא, והווי ידעין ומסתפלי למנדע ביקרא עלאה. כיון דפסקא נבואה מנייהו, הווי משתמשי בבת קול. השתא פסקא נבואה ופסקא בת קול, ולא משתמשי בני נשא אלא בחלום.

וחלום דרגא תתאה הוא לבר, דהא תנינן חלמא אחד מששים לנבואה. מאי טעמא, בגין דאתייה מדרגא שתיתאה לתתא, והא אתמר. תא חזי, חלמא לכלא אתחזי, בגין דחלמא מסטר שמאלא אתייה, ונחית בכמה דרגין, ואתחזי חלמא, אפילו לחייביה. ואפילו לעובדי כוכבים ומזלות.

בגין דזמנין נקטין חלמא ושמעין הני זיני בישין, ומודעין לבני נשא, מנייהו דתיכון (דהו) בבני נשא, ומודיעין לון מלין פדיבין. ולזמנין מלין דקשוט דשמעין. ולזמנין דאינון שלוחין לחייביה, ומודעי לון מלין עלאין.

האי רשע מאי כתיב ביה, חמא חלמא דקשוט, דכתיב ובגפן שלשה שריגם. מאי גפן. דא כנסת ישראל, דכתיב, (תהלים פ) הבט משמים וראה ופקוד גפן זאת. משמים, דהא מאתר דא אתרמי, כמה דאת אמר, (איכה ב) השליף משמים ארץ. ופקוד גפן זאת, גפן דהיא זאת, ודאי.

שרישה שריגם, כמה דאת אמר, (בראשית כט) שלשה עדרי צאן רבצים עליה. והיא כפרחת, דכתיב, (מלכים א ה) ותרב חכמת שלמה, דאתנהיר סיהרא. עלתה נצה, דא רישולם דלתתא.

דבר אחר, עלתה נצה, לעילא, ההוא דרגא דקיימא עלה ויניק לה, כמה דאת אמר (דף רלח ע"ב) (בראשית א) אשר זרעו בו על הארץ.

(בראשית א) אֲשֶׁר זָרְעוּ בוֹ עַל הָאָרֶץ. הַבְּשִׁילוֹ אֲשֶׁלְתִּיהָ עֲנָבִים - לְשֹׁמֵר בָּהֶם יַיִן הַמְּשֻׁמָּר. רָאָה כְּמָה רָאָה אוֹתוֹ רָשָׁע. מֵה פְּתוּב? (שם מ) וְכֹסֶס פָּרְעָה בְּיַדִּי וְאֶקַּח אֶת הָעֲנָבִים וְאֶשְׁחַט אֹתָם. כֹּאן רָאָה אוֹתָהּ כֹּסֶס הַתְּרַעְלָה, יִנְיֶקֶת בֵּית הַדִּין, שְׂיֹצְאָת מֵאוֹתָם עֲנָבִים שְׁנָתְנוּ לְפָרְעָה וְשִׁתָּה אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁהָיָה בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל. כִּיּוֹן שֶׁשְׁמַע אֶת זֶה יוֹסֵף, שְׁמַח וַיְדַע דְּבַר אֲמַת בְּחִלוֹם הַזֶּה. לְכֵן פָּתַר לוֹ חִלוֹם לְטוֹב עַל שֶׁבִשְׂרָ אֶת יוֹסֵף בְּזֶה.

בֹּא רָאָה, אֶסְרִי לְגַפְּן עִירָה - שְׁנִכְפִּים תַּחַת הַגַּפְּן הַזֹּאת כֹּל אוֹתָם חִילוֹת חֲזָקִים שֶׁל עַמִּים עוֹבְדֵי עַבּוּדָה זָרָה, כְּמוֹ שְׂאֲמָרְנוּ, בְּשִׁבְלֵי גַפְּן זֹאת נִקְשַׁר וְנִכְפָּה אוֹתוֹ הַכַּח שְׁלָהֶם, וְנִתְבָּאֵר.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, יֵשׁ גַּפְּן וַיֵּשׁ גַּפְּן. יֵשׁ גַּפְּן קְדוּשָׁה עֲלִיּוּנָה, וַיֵּשׁ גַּפְּן שְׁנִקְרָאת (דְּבָרִים לב) גַּפְּן סְדוּם, וַיֵּשׁ (יְרֵמִיָּה ב) גַּפְּן נִכְרִיָּה בַת אֵל נִכְרִי. מִשּׁוּם כִּף פְּתוּב גַּפְּן זֹאת, אוֹתָהּ שְׁנִקְרָאת כֹּלָה זָרַע אֲמַת. שׁוֹרֵק - אֵלּוּ יִשְׂרָאֵל שְׂיֹצְאִים מֵהַגַּפְּן הַזֶּה. כְּשֶׁחֲטָאוּ יִשְׂרָאֵל וַעֲזָבוּ אֶת הַגַּפְּן הַזֶּה, מֵה פְּתוּב? כִּי מִגַּפְּן סְדוּם גַּפְּנִים יִגְוּ, וְלִכֵּן יֵשׁ גַּפְּן וַיֵּשׁ גַּפְּן.

רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יִצְחָק, גִּלְף בְּשִׁדָּה הַזֶּה, שֶׁהוּא דֶרֶךְ יוֹתֵר יִשְׁרָה. הִלְכּוּ. עַד שֶׁהִלְכּוּ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּתוּב (משלי לא) לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלַג כִּי כָל בֵּיתָהּ לְבַשׁ שָׂנִים. פְּסוּק זֶה רַבִּי חֲזָקִיָּה חִבְּרָנוּ בְּאֵר בּוֹ, שְׂאֲמַר, דִּין הַרְשָׁעִים בְּגִיהַנִּים שָׂנִים עֲשֵׂר חֲדָשׁ, חֲצִי מֵהֶם בַּחֲמָה וְחֲצִי מֵהֶם בְּשִׁלְג.

הַבְּשִׁילוֹ אֲשֶׁלְתִּיהָ עֲנָבִים, לְנִטְרָא בְּהוּ יַיִן דְּמִנְטְרָא.

חֲמִי כְּמָה חֲמָא הֵהוּא רָשָׁע. מֵה כְּתִיב, (בראשית מ) וְכֹסֶס פָּרְעָה בְּיַדִּי וְאֶקַּח אֶת הָעֲנָבִים וְאֶשְׁחַט אֹתָם. הֵכָא חֲמָא הֵהוּא כֹסֶס תְּרַעְלָה, נִינְקָא דְּבֵי דִינָא, דְּנִפְיִק מְאִינוֹן עֲנָבִים דְּאִתְיָהִיב לְפָרְעָה וְשִׁתִּי לִיה, כְּמָה דְּהָהּ בְּגִינְיָהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל. כִּיּוֹן דְּשָׁמַע יוֹסֵף דָּא, חֲדִי, וַיְדַע מְלָה דְּקָשׁוּט בְּהַאי חֲלָמָא. בְּגִינְי כִּף פֶּשֶׁר לִיה חֲלָמָא לְטַב, עַל דְּבִשְׂרָ לִיה לְיוֹסֵף בְּהַאי.

הָא חֲזִי, אֶסְרִי לְגַפְּן עִירָה, דְּאִתְפְּיִין תַּחוֹת הָאֵי גַפְּן כֹּל אִינוֹן חִילוֹן תְּקִיפִין דְּעַמִּין עוֹבְדֵי עַבּוּדָה זָרָה, כְּדָאֲמָרוּן, בְּגִין הָאֵי גַפְּן, אִתְקַשְׁר וְאִתְכַפְּיָא הֵהוּא חִילוֹן דְּלַהוֹן. וְאִתְמָר.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, אִית גַּפְּן, וְאִית גַּפְּן. אִית גַּפְּן קְדִישָׁא עֲלָאָה, וְאִית גַּפְּן דְּאֶקְרִי (דְּבָרִים לב) גַּפְּן סְדוּם, וְאִית (יְרֵמִיָּה ב) גַּפְּן נִכְרִיָּה בַת אֵל נִכְרִי. בְּגִין כִּף כְּתִיב גַּפְּן זֹאת, הֵהוּא דְּאֶקְרִי כֹלָה זָרַע אֲמַת. שׁוֹרֵק אֵלּוּ יִשְׂרָאֵל, דְּנִפְקִי מֵהַאי גַפְּן. כִּד חִבּוּ יִשְׂרָאֵל, וְשִׁבְקוּ לְהַאי גַפְּן, מֵה כְּתִיב, כִּי מִגַּפְּן סְדוּם גַּפְּנִים יִגְוּ. וּבְגִין כִּף אִית גַּפְּן וְאִית גַּפְּן.

רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ אֲזֵלִי בְּאֶרְחָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יִצְחָק, נִיזִיל בְּהַאי חֲקַל, דְּהוּא אֶרֶץ מִיִּשְׂרָאֵל יִתִּיר. אֲזֵלוּ. עַד דְּהוּוּ אֲזֵלִי, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּתִיב, (משלי לא) לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלַג כִּי כָל בֵּיתָהּ לְבוּשׁ שָׂנִים. הָאֵי קָרָא, רַבִּי חֲזָקִיָּה חִבְּרָנָא אוֹקִים בֵּיה. דְּאָמַר, דִּינָא דְּחִיבֵי דְּגִיְהַנִּים תְּרִיסַר יְרַחֲזִין, פִּלְגָא מְנִיְהוּ בַּחֲמָה וּפִלְגָא מְנִיְהוּ בַּתְּלָגָא.

בשעה שנגנבים לאש, הם אומרים: זהו ודאי גיהנום. נגנבים לשלג, אומרים: זו חריפות החורף ^(הקרי) של הקדוש ברוך הוא. מתחילים ואומרים: זה, ואחר כך אומרים: וי. וידוד אמר, ^(תהלים מ) ויעלני מבור שאון מטיט היין ויקם וגו'. מקום שאומרים זה, ואחר כך וי.

היכן נתקנות נפשם? בשלג, כמו שנגמר ^(תהלים סח) בפרש שדי מלכים בה תשלג בצלמון. יכול אף ישראל בן? תלמוד לומר, לא תירא לביתה משלג. מה הטעם? משום שכל ביתה לבש שנים. אל תקרי שנים אלא שנים, כמו מילה ופריעה, ציצית ותפלין, מזוזה ונר חנוכה וכו'.

בא ראה, לא תירא לביתה משלג - זו כנסת ישראל, שהיא כל ביתה לבש שנים, כמו שאמרנו, שכתוב ^(ישעיה סג) חמוץ בגדים וגו', לבוש של הדין הקשה, להפרע מעמים עובדי עבודה זרה, ועתיד הקדוש ברוך הוא ללבש לבוש אדם וחרב אדמה ולהפרע מהאדם. לבוש אדם, שכתוב חמוץ בגדים, וכתוב ^(שם) מדוע אדם ללבושך. הספיק אדמה, שכתוב ^(שם לד) חרב לה' מלאה דם. ולהפרע מן האדם, שכתוב פי זבח לה' בבצרה וגו'. עוד פי כל ביתה לבש שנים - שהרי זה בא מצד של הדין הקשה.

אמר רבי יצחק, ודאי זה כך, אלא כל ביתה לבש שנים, מהם השנים? אלו שנים קדמוניות, משום שהיא נכללת מכלם ויונקת מכל הצדדים, ככתוב ^(קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים.

עד שהיו הולכים, פגשו באותו תינוק שהיה הולך לקפוטקניא

בשעתא דעאלין לנורא, אינון אמרי דא הוא ודאי גיהנום, עאלין לתלגא, אמרי דא חריפא דסיטא ^(דכיתנא) דקדשא בריך הוא. שראן ואמרין זה, ולבתר אמרין ווי. וידוד אמר ^(תהלים מ) ויעלני מבור שאון מטיט היין ויקם וגו'. מאתר דאמרי זה, ולבתר ווי. והיכן משתלמי נפשייהו, בשלג. כמה דאתא אמר, ^(תהלים סח) בפרש שדי מלכים בה תשלג בצלמון. יכול אף ישראל בן, תלמוד לומר לא תירא לביתה משלג. מאי טעמא. בגין דכל ביתה לבוש שנים. אל תקרי שנים אלא שנים. כגון מילה ופריעה, ציצית ותפלין, מזוזה ונר חנוכה כו'.

הא חזי, לא תירא לביתה משלג, דא כנסת ישראל, דאיהי כל ביתה לבוש שנים, כמה דאמרן. דכתיב, חמוץ בגדים וגו', לבושא דדינא קשיא, לאתפרעא מעמין עובדי עבודה זרה. וזמין קדשא בריך הוא למלבש לבושא סומקא, וחרבא סומקא, ולאתפרעא מן סומקא. לבושא סומקא, דכתיב, ^(ישעיה סג) חמוץ בגדים, וכתיב, ^(ישעיה סג) מדוע אדום ללבושך. סיפא סומקא, דכתיב, ^(ישעיה לד) חרב לה' מלאה דם. ולאתפרעא מן סומקא, דכתיב, ^(ישעיה לה) כי זבח לה' בבצרה וגו'. תו, פי כל ביתה לבוש שנים דהא מסטרא דדינא קשיא קא אתי.

אמר רבי יצחק, ודאי הכי הוא, אלא כל ביתה לבוש שנים, מאי שנים, אליון שנים קדמוניות, בגין דאיהי אתפלילת מפלהו, וינקא מכל סטרין, כדכתיב, ^(קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים.

עד דהוו אזלי, פגעו ביה בההוא ינוקא, דהוה אזיל לקפוטקניא בקסטירא

מאחרי החמור, וזקן אחד רוכב.
אמר אותו זקן לאותו תינוק, בני,
אמר לי את פסוקך. אמר לו,
פסוקי אינו אחד, אלא רד למטה
או ארכב לפניך ואמר לך. אמר לו,
לא רצה, אני זקן ואתה תינוק,
שאשקל את עצמי עמך. אמר לו,
אם כך, אז למה שאלת פסוק?
אמר לו, כדי שגלף בדרךך. אמר,
תפח רוחו של אותו זקן, שהוא
רוכב ולא יודע דבר, ואמר שלא
יהיה שקול עמי. נפרד מאותו זקן
והלך לו בדרךך.

כשהגיעו רבי יהודה ורבי יצחק,
קרב אליהם. שאלו אותו וסח
להם את המעשה. אמר לו רבי
יהודה, יפה עשית, לך עמנו ונשב
כאן ונשמע דבר מפיך. אמר להם,
אני עיר, שלא אכלתי היום הנה.
הוציאו להם ונתנו לו. התרחש
להם גס ומצאו מענן מים דקיק
תחת עץ. שתו ממנו, והם שתו
וישבו.

פתח אותו תינוק ואמר, (תהלים לו)
לְדוֹד אֵל תִּתְחַר בְּמַרְעִים אֵל תִּקְנָא
בְּעֵשִׂי עוֹלָה. לְדוֹד, אִם שִׁירָה - לֹא
אָמַר, אִם תִּפְלָה - לֹא אָמַר. אֲלֵא
בְּכָל מְקוֹם לְדוֹד סִתָּם, רִיחַ הַקֹּדֶשׁ
אָמַר אֵת זֶה.

אל תתחר במרעים, מה זה אל
תתחר במרעים? היה צריך (לכתוב)
אל תתחבר! אלא אל תעשה
תחרות במרעים, כי לא ידעת יסוד
עצמך ולא תוכל לו, אולי הוא עץ
שלא נעקר לעולמים ותדחה
מלפניו.

ואל תקנא בעשי עולה, שלא
תשגיח במעשיהם ולא תבא לקנא
בהם, שכל מי שרואה את
מעשיהם ולא מקנא לקדוש-
ברוך הוא, עובר על שלשה
לאוים, שכתוב (שמות ב) לא יהיה

דחמרא, וחד סבא רכיב. אמר ההוא סבא
להוא ינוקא, ברי, אימא לי קראיך. אמר
ליה, קראי לאו חד הוא, אלא חות לתתא,
או ארכב לקמך ואימא לך. אמר ליה, לא
בעינא. דאנא סבא ואת רביא, דאתקל גרמי
בהדך. אמר ליה, אי הכי אמאי שאלת
קראי. אמר ליה, בגין דניזיל באורחא.
אמר, תיפח רוחיה דההוא סבא, דהוא רכיב
ולא ידע מלה, ואמר דלא יתקל בהדי.
אתפרש מההוא סבא, ואזיל ליה באורחא.

כד מטו רבי יהודה ורבי יצחק, קריב
לגבייהו. שאילו ליה, וסח לון עובדא,
אמר ליה רבי יהודה, שפיר קא עבדת. זיל
בהדן, וניתיב הכא, ונשמע מלה מפומך.
אמר לון, לאי (כ"א רבא) אנא, דלא (דף רלט ע"א)
אכילנא יומא דין. אפיקו נהמא, ויהיבו
ליה. אתרחיש לון ניסא, ואשפחו חד נביעא
דמיא דקיק תחות אילנא, שתי מנייהו,
ואינון שתו ויתיבו.

פתח ההוא ינוקא ואמר, (תהלים לו)
לְדוֹד אֵל תִּתְחַר בְּמַרְעִים אֵל תִּקְנָא
בְּעֵשִׂי עוֹלָה. לְדוֹד, אִם שִׁירָתָא, לֹא קֹאֲמַר. אִי
תִּפְלָה, לֹא קֹאֲמַר. אֲלֵא בְּכָל אֶתְר לְדוֹד
סִתָּם, רִיחַ הַקֹּדֶשׁ אָמְרוּ.

אל תתחר במרעים. מאי אל תתחר
במרעים, אל תתחבר מיבעי ליה. אלא
אל תעביד תחרות במרעים, בגין דלא ידעת
יסודא דגרמך, ולא תיכול ליה, דילמא איהו
אילנא דלא אתעקר לעלמין, ותדחי קמיה.
ואל תקנא בעושי עולה, דלא תשגח
בעובדיהון, ולא תיתי לקנאה עלייהו,
דכל מאן דחמי עובדיהון, ולא קני לקדשא
בריהו הוא, אעבר על תלת לאוין. דכתוב,

(שמות ב) לא יהיה לך אלהים

אחרים על פני. לא תעשה לך פסל וכל תמונה. לא תשתחוה להם ולא תעבדם פי אנכי ה' אלהיך אל קנא.

בגין כך, בעי ליה לפר נש לאתפרשא מנייהו, ולמסטי אורחיה מנייהו, על דא אתפרשנא וסטינא ארחאי. מפאן ולהלאה דאשפחנא לכו, אימא הני קראי קמיכון.

פתח ואמר, ויקרא אל משה, הכא אל"ף זעירא. אמאי, בגין דהאי קריאה לא הוה בשלימו. מאי טעמא, דהא לא הוה אלא במשפנא, ובארעא אחרא. בגין דשלימו לא אשתכח אלא בארעא קדישא.

תו, הכא שכינתא, (ס"א ל"ג התם וגרים נוקבא) התם שלימו דדכר ונוקבא, (דברי הימים א א) אדם שת אנוש. אדם, שלימו דכר ונוקבא, הכא נוקבא. תו סיפא דקרא, וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר, בגין כך אל"ף זעירא.

תו אל"ף זעירא, מתל למלפא, דהוה יתיב בכרסיה, וכתרא דמלכותא עליה, אקרי מלך עלאה. פד נחית ואזל לבי עבדיה, מלך זוטא אקרי. כך קדשא ברין הוא, כל זמנא דאיהו לעילא על פלא, מלך עלאה אקרי. פנין דנחית מדוריה לתתא, מלך איהו, אבל לאו עלאה כקדמיתא, בגין כך אל"ף זעירא. ויקרא, הכי תנינן, זמין ליה להיכליה. מאהל מועד. מאן אהל מועד. אהל

דביה תליין מועד וחגא ושפתא לממני, כמה דאת אמר, (בראשית א) והיו לאותות ולמועדים, ביה שרנא חושבנא לממני. ומאן איהו, סיהרא, כמה דאת אמר, (ישעיה לב) אהל בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח.

לאמר, מאי לאמר. בגין לגלאה, (אבל בלא חר

לך אלהים אחרים על פני. לא תעשה לך פסל וכל תמונה. לא תשתחוה להם ולא תעבדם פי אנכי ה' אלהיך אל קנא.

בגין צריך האדם להפרד מהם ולסטות דרכו מהם, לכן נפרדתי וסטיתי את דרכי. מפאן והלאה שמצאתי אתכם, אני אומר פסוקים הללו לפניכם.

פתח ואמר, ויקרא אל משה, כאן אל"ף קטנה למה. משום שקריאה זו לא היתה בשלמות. מה הטעם? שזה לא היה אלא במשפן, ובארץ אחרת משום ששלמות לא נמצאת אלא בארץ הקדושה.

עוד, כאן שכינה, (שם נקבה) שם שלמות של זכר ונקבה, אדם שת אנוש. אדם - שלמות זכר ונקבה. כאן נקבה. עוד, סוף הפסוק, וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר, משום כך אל"ף קטנה. עוד אל"ף קטנה, משל למלך שהיה יושב בכסאו וכתר המלכות עליו, נקרא מלך עליון. כשיורד והולך לבית עבדו, נקרא מלך קטן. כך הקדוש ברין הוא, כל זמן שהוא למעלה על הכל, נקרא מלך עליון. פנין שהורד מדורו למטה, הוא מלך, אבל לא עליון כמו מקדם, ולכן אל"ף קטנה.

ויקרא, כך שנינו, זמן אותו להיכלו. מאהל מועד, מה זה אהל מועד? האהל שבו תלויים מועד וחג ושבת למנות, כמו שנאמר (בראשית א) והיו לאתות ולמועדים. בו מתחיל החשבון להמנות, ומיהו? הלבנה, כמו שנאמר (ישעיה לב) אהם בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח.

לאמר, מה זה לאמר? פדי לגלות [אבל הכל אהר ופה הוא, משום שהשלמות והיפי הוא מקום לגלות] מה שהיה

נסתר פנימה. ובכל מקום לאמר, כמו שנאמר וידבר ה' אל משה לאמר, שנתנה רשות לגלות, אבל הכל אחד, ויפה הוא, משום שהרי גמנה ללבנה הדבר ההוא, במקום שמושה עומד.

וידבר ה' - למעלה. אל משה - באמצע. לאמר - אחרון, מקום שיש רשות לגלות. ועוד ויקרא אל משה, מה פתוב למעלה? (שמות טז) ויביאו את המשפך אל משה וגו'. למה אל משה? כף אמרו, משום שמושה ראה אותו בְּהַר, והקדוש ברוך הוא הראה לו במראה העין, כמו שנאמר (שם כז) כאשר הראה אתך בְּהַר. וכתוב וכתוב, (המדבר ח) כפמראה אשר הראה ה' את משה וגו'. (שמות כח) וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בְּהַר. עכשו הביאו לו כדי שיראה, אם הוא כמו אותו משפך שראה.

אבר למה ויביאו את המשפך אל משה? אלא, למלך שרצה לבנות פלטרין לגבירה, צוה את האמנים: היכל זה במקום פלוני, והיכל זה במקום פלוני, פאן מקום למטה, וכאן מקום למנוחה. פיון שעשו אותם האמנים, הראו למלך. כף ויביאו את המשפך אל משה, בעל הבית, איש האלהים. פיון שנשלם ההיכל, הזמינה הגבירה את המלך להיכל, הזמינה את בעלה אתה, משום כף ויקרא אל משה.

ומשום שמושה הוא בעל הבית, מה פתוב? (שמות לג) ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה. משה שהוא בעל הבית עשה כף, מה שאין רשות לאיש אחר לעשות כף.

ושפיר הוא, בגין דשלימו ושפירו הוא אתר לגלאה) **מה דהיה סתים לגו. ובכל אתר לאמר, כמה דאת אמר, וידבר ה' אל משה לאמר, דאתייהיב רשו לגלאה. אבל כלא חד הוא, ושפיר הוא, בגין דהא אתמני לסיהרא ההיא מלה, מאתר דמשה קיימא.**

וידבר, ה' לעילא. אל משה, באמצעיתא. לאמר, בתרייתא. אתר, דאית רשו לגלאה. תו, ויקרא אל משה מה כתיב לעילא, (שמות טז) ויביאו את המשפך אל משה וגו'. אמאי אל משה. הכי אמרו, בגין דמשה חמא ליה בטורא, וקדשא ברוך הוא אחמי ליה בחיזו דעינא, כמה דאת אמר, (שמות כז) כאשר הראה אותך בְּהַר, וכתוב, (במדבר ח) כפמראה אשר הראה ה' את משה וגו'. וכתוב (שמות כח) וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בְּהַר, השתא אייתיאו ליה, בגין דיחמי, אי איהו כההוא משפנא דחמא.

אבר אמאי ויביאו את המשפך אל משה. אלא, למלכא דבעא למבני פלטרין למטרוניתא, פקיד לאומנין היכלא דא בְּדוּף פֶּלֶן, והיכלא דא בְּדוּף פֶּלֶן, הכא אתר לערסא, והכא אתר לניחא. פיון דעבירו לון אמניו, אחמיו למלכא. כף ויביאו את המשפך אל משה, מארי דביתא, איש האלהים, פיון דאשתכלל היכלא, מטרוניתא זמינת למלכא להיכלא, זמינת לבעלה עמה, בגין כף ויקרא אל משה.

ובגין דמשה מארי דביתא איהו, מה כתיב, (שמות לג) ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה, משה דאיהו מארי דביתא, (דף רלט ע"ב) עביד הכי, מה דלית רשו לבר נש אחרא למעבד הכי.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה גדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עֲלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עֲלֵיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
תיקוני
הזהר

דף היומי
מנוקד

מחולק ל-354
ימות השנה
חלק א'
תשרי- אדר